

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Ό κατά του Λασκαράτου άφορισμός τής 'Ι. Συνόδου. Τό παράπονο του συγγραφέος τών «Μυστηρίων» τής Κεφαλλονιάς. Τά δεινοπαθήματα του άειμνήστου Γενναδίου. Άστεγος στους Αθηναϊκούς δρόμους. Μία θλίβερη πομπή. Ζητείται δωμάτιον ! Η παλιές δόξες του θεάτρου Φαρέα. Πώς... δέν έσουβλίστηκε ό Άθανάσιος Διάκος. Ό Γερμανός, ή πέντε αισθήσεις και ή κλασσική μύτη του κτλ. κτλ.

Όταν ό Άνδρέας Λασκαράτος έμαθεν ότι ή 'Ιερά Σύνοδος τής Ελλάδος τόν άφόρισε, γιά τά «Μυστήρια τής Κεφαλλονιάς», τά όποια μόλις είχαν εκδόσει ώρίστηκε :

- Καί τώρα, πού με άφόρισαν, τί θά πάθω ;
- Άμα πεθάνεις, δέν θά λιώσεις, τού άπάντησαν.
- Δέν άφόρισαν τότε και τά παπούσια τών παιδιών μου γιά νά μή... λιώσουν ποτέ ! Παρενοήθη ό καιστικός συγγραφέος τών «Στιχογραφημάτων».

Όταν ό Άναστάσιος Γεννάδιος, παρητήθη από καθηγητής τού Πανεπιστημίου, γιά νά μείνη ελεύθερος και νά κηρύξη τίς ίδέες του, στους δρόμους τών Άθηνών, δέν πέρασε πολύς καιρός, και έπεσε σέ μία άπεταγία, από τήν όποیان δέν ξεκόλλησε πλέον ποτέ, μέχρις ότου άπέθανε.

Ό φησίοσ έκεινος τύπος τών παλαιών Άθηνών, με τό επιβλητικό ανάστημα και τό ύψηλό στασι κάτελλο, έφτασε στιγμή, πού δέν είχε νά πληρώση ότε τό ένοίκιό του.

Ό σπιτικοκόρης του έκανε όπομονή, έπειρήμενον ένα, δύο μήνες, οι μήνες έβγαλαν έξώμνη, άλλα ό Γεννάδιος, μη έχων ούτε όβολόν δυσκολευότανε νά τόν πληρώση. Έτσι ό σπιτικοκόρης του τού έκανε, μιά ήμέρα ξέσαι και τού πέταξε τά ρούχα του στό δρόμο.

Τά έπιπλα τού Γενναδίου, δέν ήσαν και πολλά. Έλάχισια. Μόνον βιβλία άφθονα, είχαν ό φτωχός, καθηγητής τής Ιστορίας στό Έθνικό Πανεπιστήμιο.

Ό Γεννάδιος, σάν ειδε, τά πράγματά του στό δρόμο πεταγμένα δέν έταράχθη και πού. Έκάλεσε άμέσως ένα κάρο, τά έφόρτωσε, και τράβηξε μπροστά αυτός με τόν αλιώνισ σταχτή και ύψηλον του πλιν και πίσω τό κάρο με τά έπιπλα, ζητώντας νέν κατοικία.

Ότου έβλεπεν ένοικιαστήριον, ή συνόδει σταιματοσ, άλλα ό ιδιοκτήται τόν σπιτιών, μόλις άκούγανε τό όνομα «Γενναδίου», τού έδήλωναν ότι δέν έχουνε δωμάτια γιά ένοικίασι.

Τό «καβαράνι» αυτό, πού ζητούσε απαιτεί νά ένοικίαση, απίτι ή δωμάτιον, και πού ότε σφίρα δέν εφίριζε, έκίνησε τή περιώρεια τών Άθηναιών, και έτσι πίσω από τό κάρο, με τά λίγα έπιπλα, μιά δόξαλη συνοδεία από περιώρεις και από χάρηδες, έσχηματίσθη.

Η συνοδεία αυτή πού όσα λίγαίνε και μεγάλοι, προχωρούσε -προχωρούσε προς τό άγνωστον και στεκόταν, όπου έβλεπε ένοικιαστήριον.

Και ή ιστορία αυτή βάσταξε όρες άκετέσ,όσοσ ότου κάτιος έλυτήθηκε στό τέλος, τόν σφόν ιδιολόγον και τόν περιεμάζεσε στό σπίτι του.

Στό περίφημο θέατρο τού Φαρέα, στό Θησείο, τά παλαιά χρόνια, τά προπολεμικά, έπαιξαν δύο λαϊκοί ήθοιοιοί και διάσμοιοι...παντομιμάχης τής εποχής ό Κανελλός και ό Μπαλαφάρας, άστέρια τής Πλάσας, τού Ψυχρού, και τών Παντομεναδίων.

Τό θέατρο τού Φαρέα, ήσαν τότε μιά ξόλινη παράγκα, με ένα παλαιοσέκιο σανιδένιο, πού έτρεις και βυγούσσε μόλις κανένας ήθοιοιαν... ήταν ό Τριβουλέτος, ό γελοιοποίος τού πατέρα τής. Σίγυρος γιά τήν άτιμωρησία του, αυτός πού δέν σέβεται τίποτε -τής σκάφωσε τήν άσχημη αυτή φάροσ : ... Πώς γελούσο ό άθλιος καθώς τήν ειδε νά πλησιάζη στό πάγκο με τήν καρδιά τρεμόμενη ! Α ! ό γελοιοσ, ό μοχθήροσ ό άνανόροσ !..

Κ' ή φτωχή πριγκίπισσα οκέπτεται πώς όλα τελειώσαν παιά .. Κανένας (πίσότη) δέν τήν άγαπά και ή καρδιά τής θά μείνη γιά πάντα άδειανή από έρωτα !.. Θα παντρευτή τόν πριγκίπη Ρενώ, με τά ψυγά μίτια και τά σαρκαστικά χείλη . Η κόρες τού βασιλέος δέν έχουν τό δικαίωμα νάχουν καρδιά..

Κι άπάνω στή τρανεαφύλλεια τής μάγουλα, τά κρυστάλλινα δάκρυα άρχίζουν νά κυλούν, διάφανα και στρογγυλά, σάν μαργαριτάρια...

Μ Α Ε Π Ο Α

πούσ έκανε, κανένα βήμα πού βαρύ και πού σταθερό.

Υψο-υψο στο θέατρο, αντί γιά σανιδώματα, είχαν άνηγνημένες τρύπιες λινάτσες, πού ήσαν τά...θεωρεία τής άριστοκρατίας τών...Γαυριόδων, πού μαζεύνονταν και κυττάζανε από τίς τρύπες.

Η είσοδος στό θέατρο τό όποιο φωτίζανε τρείς νυσταγμένες λάμπες πετρελαίου, ήσαν είκοσι λεπτά.

Πρωταγωνιστής τού θιάσου τού Θεάτρου τού Θησείου ήσαν ό Γιάννης ό Κρόδος, αυτός έπαιζε πάντοτε τό πρόσωπο τού έρωστού.

Όταν όμως έπαιζεν ό θιάσος, τίποτε ηρωικά δράματα, πού δέν είχαν έρωτες, ό Γιάννης ό Κρόδος, καθότανε στήν είσοδο και μαζευε τά εισιτήρια. Και εκεί όμως δέν καθότανε άέργος. Έπαιζε τόν...έρωστί στα γειτονικά δουλικά, πού κερδόνονταν σέ μεταλλώνια και παράθυρα -γιά νά ίδουθε τή παράστασι..

Ένα βράδυ ό θιάσος έπαιζε τόν «Άθανάσιο Διάκο», «δράμα ηρωικόν, πού θά συγκινούσε τό νοήμον κοινόν κτλ.. Έτσι ό Κρόδος ήταν και πάλι στή πόρτα και μαζευε τό εισοσάλετο και γλυκίς ματιές από τά δουλικά τής γειτονιάς. Τόν Διάκον ύπεδέετο ό Κανελλός και τόν Πασαά ό Μπαλαφάρας.

Τό δράμα πήγαινε καλά. Ό κόσμος ήταν ένθουσιασμένος. Όσ πού ήλθεν ή στιγμή, νά σουβλιση ό Διάκος.

Μόλις οι κομπάρσοι, πού παριστάνοντε τούς Τούρκους στρατιώτες ντυμένους δίωσ...Ιστανουλικά, έβγαλαν χείρι, γιά νά πιάσουν τό Διάκο και νά τόν σουβλίσουν, τό «νοήμον κοινόν» ξεεδήλωσε τήν ένδικήν του συμπάθειαν προς τόν Διάκον, τόν Κανελλον δηλαδή, και άρχισε νά θορυβή και νά φωνάζη στους «Τούρκους στρατιώτες» :

- Όχι τόν Διάκο, ρέ, τόν Πασαά νά σουβλίστε !

Οι ήθοιοιοί κανανε χειρονομίες γιά νά σούση τό κοινόν, άλλα τό «νοήμον κοινόν» δέν σούσασε.

- Όχι τό Διάκο, είπατε.Τό Πασαά νά σουβλίστε, ρέ σεις !

Τότε ό Μπαλαφάρας, ό όποιοσ, καθώς είπαμε και παριστάνο, παριστάνε τό Πασα σκησώρην άπάνω και είπε στους κομπάρσοσ, δεκτικόν σ' αυτόσ τό κοινόν, πού φώναζε :

- Σουβλίστε με, ρέ, άπό τό θέλον ό...μπροσώδες !

Και τόν έσουβλίσαν.

Ό μακαρίτης Ν. Γερμανός, ό άλιστε διεκθηντής τού Ζωολογικού κήπου τού Φαλήρου και τόσα τελευταίως, Γενικός Λευκηντής τής Λιθουώσ Έκθέσεως τής Θεσσαλονίκης, ως έξής καθόρισε τίς αισθήσεις μεταξύ διπλόδων, τετραπόδων, πεντοπόδων, άπτερόων, έρπόντων και νυχροτόων.

- Στους άνθρώπους, πρώτη αισθήσις είνε ή άφή, δεύτερη ή γεύσις, τρίτη ή όσρασις, τέταρτη ή άκοή και πέμπτη ή όσφρησις. Στά τετράποδα, ή όσφρησις είνε πρώτη, ή γεύσις δεύτερη, ή όσρασις τρίτη, ή άκοή τέταρτη και τελευταία ή άφή. Στά πτηνά, ή όσρασις είνε πρώτη, ή άκοή δεύτερη, ή άφή τρίτη και τελευταία ή γεύσις και ή όσφρησις.

- Σε σάς, τού είπε κάποτε ό κ. Ν. Λεβίδης, ότανώφοντας τή μεγάλη του τή μύτη, ή όσφρησις θά είνε άσφαλός ή άφή.

- Ναι, άπάντησεν ό μακαρίτης Γερμανός, άλλα μόνον όταν παρακάθηναι εις γεύση. Κατότιν έρχεται ή όσρασις και άκολουθεί ή άφή. Η άκοή και ή άφή μένουσ τελευταίως !

Μιά φορά, στό προπολεμικά τά χρόνια, πού ή άποκρησις, ήσαν πού Έλληνικήσ στόσ Άθήσας, πολλά σπίατα ελιανώαχτές τίς πόρτες τόν, και δεχόντοσαν ή...μετρηματισμένους, άγνώστους και γνωστούσ.

Ό πρόστυχοσ όμως και οι χυδαίοι, δέν λείπονε ποτέ από τόν κόσμο. Πολλοί δηλαδή όσχορμόνιοι πίσω από τό άγνωστον τής μάσκα, έμπαιναν στό σπίατα και έλεγαν διάφορες προστυχίες εις βάρος τών προσκεκλημένων. Και τόσο μάλιστα είχε προσχωρήσει τό κακό, πού και σκάνδαλα δημουφρήθησαν, και πολλά σπίατα εκλείσαν τίς πόρτες τόν. Τότε ό κ. Γ. Πούτ, είπε τό έξης όρωτιον :

- Δύο πράγματα φοβήθηκα πούσ τήν είνε. Τήν ελιγία και τούς μασκαράδες. Και οι δύο άμα σέ πλησιάζουν, σου άφίγουν στίγματα, φανερά μόν ή πρώτη, βαθύτερα όμως, ψυχικά, οι δεύτεροί !